

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

JOAN PUIG

► La façana del Teatre Principal, al número 27 de la Rambla, coberta per una gran lona publicitària.

Sense billar a la Cúpula Venus

L a sala ovalada que alberga la Cúpula Venus s'ha quedat sense taules de billar ni de ping-pong i sense aquelles cadires i taules de plàstic que ja només es veuen a les revetlles de poble. A l'estiu, va deixar de ser l'únic reducte de la Rambla on podien descansar els turistes. El 2015, la cúpula formarà part d'un *hotel boutique*, una insígnia més d'aquest temps.

Llegeixo a l'hemeroteca que en el passat, sota aquella cúpula s'hi van asseure els tertulians del cafè dels Guardias i, més tard, els del cafè de les Delícies. Suposo que algú es devia asseure a llegir un llibre quan va ser la seu de l'Ateneu Barcelonès, però això, és cert, és sols una suposició. A finals dels 70 i fins al 1986, va ser cabaret i per allà van passar **Pavlovsky** i **Pepe Rubianes** i **Christa Leem**.

Després, i fins a aquest estiu, la sala va formar part del Club de Billar Monforte, una institució que ha estat en plena Rambla durant els últims 50 anys, però que es va saber mantenir absent del passeig.

Dimecres, buscava la memòria d'aquest club de billar i anava al sud de la Rambla, al número 27. Aquest edifici de 13.000 metres quadrats bat rècords de ser el primer en moltes coses: va albergar el primer te-

atre estable més antic d'Espanya, fundat el 1579, i també va ser el primer cafè de Barcelona, Caponata, el 1750, i com a Teatre Principal va obrir el 1847. Això es llegeix en una placa a la façana de l'edifici.

Dimecres, les persianes del Teatre Principal estaven mig obertes. Hi entrava i sortia gent. S'ultima l'obertura d'un gran espai cultural, d'oci, gastronòmic i hotelier que s'acabarà

Els pintors de la Rambla són els ulls del que passa al número 27

el 2016 i que es distribuirà entre el Teatre Principal, La Latina, en algun moment cine porno, i el frontó Jai Alai Palace.

I, dimecres, aquest sud era el mateix que en els últims 10 anys: xiscles de turistes *cutres*; una treballadora sexual lligant un alemany; un camell urbà; cadenes globals de menjar ràpid; samarretes del Barça en botigues que estan també a tot arreu, i aquests souvenirs que només canvien el nom de la ciutat.

Els ulls que miren al número 27

són els dels artistes del passeig. Van ser ells els que, sense previ avis, van veure sortir les taules de billar i els que un dia també van observar com la lona amb una model en roba interior s'empassava tot l'edifici.

Ivan Antic, dibuixant i caricaturista, explicava que encara que no n'era soci, coneixia els billars perfectament perquè era on dinava o es prenia un cafè. Ho recordava com un lloc congelat en el temps, una *rara avis* del segle XXI. Era autèntic, estava fora de la Barcelona de plàstic, era decadent, tenia alguna cosa de portuari i congregava gent que no parlava –només jugava a billar– i que sabia estar en silenci i concentrar-se en una sola cosa, fora del mòbil i de la vida atrafegada.

«Diuem que s'hi farà un hotel i que si posen terrassa, ens trauran», deia un pintor. Entre els pintors hi ha un soci del Monforte, deia un altre, i és cert. Hi ha un artista que s'emociona parlant de taules de *snooker*. Es diu **Musta Osmonov** i és ell qui em deia que els billars Monforte ara són a la Sagrera.

Ell es va aficionar a jugar a billar a l'edifici que mira. És del Kirguizistan, es va formar a Sant Petersburg i va arribar a la Rambla, al sud de la Rambla, quan els artistes recalaven a la ciutat i muntaven el cavallet, i només pintaven. Era un altre sud.

Passaven unes turistes xineses i li demanaven un dibuix mostrant-li una nena en un mòbil. Deia que no, que no pinta des de la pantalla d'un mòbil. Pels ulls. ≡

 cgaya@elperiodico.com